

Florenci Salesas i César Policani

Parella lingüística

"Has d'aprendre a escoltar"

JOAN TUTUSAUS

El proper 27 d'abril, a les 20h, la Biblioteca Santiago Rusiñol acollirà un acte de presentació del voluntariat lingüístic. Del programa participen diversos sitgetans, com en Florenci Salesas i en César Policani, que es troben setmanalment perquè el segon practiqui el català, mentre exploren interessos comuns, en Florenci en català de Sitges, i en César en un català més que acceptable.

Pregunta.- Què és una parella lingüística?

Florenci.- Dues persones, un catalanoparlant nadiu o no, però amb un nivell acceptable, fluid, i un no catalanoparlant que vol practicar la conversa de català. Se suposa que el segon o estudia el català, o necessita practicar-lo, perquè moltes vegades les persones especialment de països castellanoparlants, amb la facilitat que tenim de canviar d'idioma, es troben en dificultats per poder-lo practicar. Es crea una situació artificial, però com que es fa una petita enquesta de gustos, busquen parelles que puguin tenir temes per discutir. Les trobades han de tenir un mínim d'una hora, i el compromís és de deu trobades, però això pot durar tota la vida. Jo ja havia tingut una parella lingüística, la Tània, una noia de l'Ecuador, però si no ens veiem és per una qüestió d'horaris.

P.- Quin era l'interès del César en apuntar-se?

César.- Practicar, perquè de vegades és difícil que els catalanoparlants parlin català amb una persona que no el parla correctament, com que tenen el xip bilingüe tan automàtic, no els costa res canviar. Jo estudio català, tinc una parella catalana, però parla amb mi en castellà, i la seva família també, tot i que els he demanat que em parlin en català. Per això, aquí puc tenir una hora a

la setmana de conversa amb una persona que tot el temps parla amb mi en català. Això és molt bo per a mi.

P.- Vas conèixer la parella en castellà?

C.- Diuen que el primer contacte marca el tipus de llenguatge que utilitzaràs. Crec que quan tingui un nivell de català millor, podrem parlar-lo. P.- Fa molt que vas arribar a Catalunya?

C.- El setembre del 2008. Ara puc entendre-ho gairebé tot, gràcies a les parelles lingüístiques, tot i que parlar-lo em costa més. Quan vaig arribar, no en sabia gens, només "prou, dona'm la poteta", una expressió d'una amiga catalana que havia viscut a l'Argentina li va dir al seu gos, i que a mi em va fer molta gràcia, perquè amb la fonètica pensava que era broma...

P.- I a en Florenci, què li impulsa a integrar-se en un programa així?

F.- Vull que la gent que vingui aquí aprengui el català, però entenc que se'ls han de posar facilitats. Qui els pot fer entendre que es parla català simplement perquè això és Catalunya som nosaltres. No vull que es perdi, vull que es parli amb les altres llengües, perquè es bo que hi hagi varietat, i una bona manera és el contacte directe. Tant nosaltres com ells generem prejudicis a allò desconegut, en ambdues direccions, o en altres ocasions, un 'bledisme' excessiu. Però no, cada persona és ella mateixa, i has d'aprendre a escoltar, perquè aprens moltíssimes coses. Jo del César apreng la seva experiència vital, i sempre són lliçons de vida. I jo em sento com un representant de Catalunya.

P.- Quins són aquests interessos comuns?

C.- La literatura, el teatre...

F.- Les qüestions artístiques en general, o els espectacles.

P.- Malgrat que entre Catalunya i Argentina hi ha vincles futbolístics evidents...

Marti

C.- No som futbolers, tot i que pels Mundials, potser per ser argentí i allà la passió futbolera és com el psicoanàlisi, sento un fanatisme del que jo mateix em sorpren. Després, en quatre anys no miro un partit. Això sí, el seguiment dura fins que eliminen Argentina. Suposo que en no venir a Espanya fins els trenta-tres anys hi ha alguna cosa. Vaig passar set anys a Madrid.

P.- Més enllà de la qüestió familiar, què et motiva a apuntar-te a classes de català?

C.- És una barreja de tot. La parella influeix, però és una inquietud que un la té, o no. Jo sempre vaig tenir molta curiositat per altres cultures, però la vessant més del dia a dia, antropològica. I el llenguatge és imprescindible. I també, en crisi, per un tema laboral, és un gran valor afegit.

P.- Som diferents de Madrid?

C.- En algunes coses, sí. Crec que hi ha un punt en que tots els humans som iguals, però hi ha diferències. El català és més semblant al Porteño, l'argentí de Buenos Aires.

P.- Costa parlar en públic?

C.- Sí, i a la vergonya, cal afegir que vosaltres parleu dues llengües, i quan sentiu castellà, la majoria canvien automàticament.

F.- I això ho considero un ajut nefast cap a tu i cap a l'altre. Quan entro a una botiga, d'entrada m'hi adreço en català, tant me fa que sigui blanc, negre o groc. Si aquella persona em diu que fa poc que està aquí, no tinc cap problema en parlar en castellà. Però si només perquè algú sigui d'un

color diferent, he de pensar que no m'entendrà,estic practicant racisme.

P.- Es canvia per educació?

F.- Educació? A mi m'havien fotut una bufetada al col·legi per parlar en català. I no podíem tenir el nostre nom, jo em deia Florencio. Això s'ha de recordar. I si algú se'm rebota, li diré que ho faig pel respecte a la gent que s'esforça.

P.- Sense voler generalitzar, hi ha majoria de castellanoparlants que es conformen amb el castellà i prou?

C.- Crec que sí. Els argentins, per exemple, tenen una resistència molt gran a aprendre el català. "Tu ets un argentí que parla català?", m'han arribat a dir.

P.- I per què no es vol fer l'esforç?

C.- Si han pogut integrar-se en castellà, i ja tenen el que necessiten pel dia a dia, com que es parlen les dues llengües, tiren. Conec persones que van aprendre el català només arribar, i després de set o vuit anys el van deixar. Entenc que aquí la responsabilitat és compartida, uns per no usar-lo, i els altres per canviar d'idioma.

F.- Conec un noi americà que va fer una tesi sobre Ramon Llull, amb un català excel·lent i un castellà molt inferior. I quan ve aquí, s'empenya. La meua dona, de Nova Zelanda, parla millor el català que el castellà. Però té un castellà millor que el de molts angloparlants, que formen un ghetto potent. Les llengües s'han de parlar sense cap sentiment de culpabilitat.

P.- Tenim un problema d'iden-

titat?

C.- Sí, i és normal, amb la història d'aquest país. La identitat és una història complicada, i a l'Argentina també, que som fills d'immigrants de tot arreu. A Londres, si no parles l'anglès no pots fer gairebé res. Aquí, sense el castellà pots sobreviure. I després hi ha l'objectiu de cadascú, si vols més necessites més. Però hi ha cerques on no s'utilitza el català.

F.- Els catalans tenim un orgull, malgrat el desconeixement de la pròpia literatura. En el fons, tenim interioritzat que això és una llengua regional, però el català és parlat per més gent que el danès.

C.- I jo ho entenc des de que tinc una parella lingüística. Si no, l'altra manera d'entendre-ho pot ser una mica violenta: queixar-se d'una imposició amb una altra imposició.

F.- La situació és surrealista quan es parla de la imposició del català a Catalunya. Com si la volguéssim imposar a Swatilandia! Però l'única llengua imposada aquí és la d'aquest senyor, que avui ja és la llengua materna de la meitat de la població, és cert, però ha estat un joc polític i de manipulació històrica molt bèstia. Senyors, estem a Catalunya! I de tota manera, i ho deia en Joan Fuster, qualsevol persona disposada a donar la seva vida per un ideal, pot estar disposada a matar per ell. I que tot futur màrtir, si no ho és, pot acabar sent un inquisidor. Hem d'anar amb compte de pensar que només hem rebut pals, no som millors que ningú.

PINTEM LA FESTA MAJOR
pintem la festa major

Aquest Sant Jordi
el pintable de Festa Major
per: **8,40€**

preu amb el 10% de descompte de Sant Jordi aplicat, preu normal 9,40€

TRADITECA
Visita les nostres botigues

Sitges: Centre Comercial Oasis, local 30/31
Vilafranca del Penedès: Carrer del Carme, 3

www.traditeca.com

Ja el tenim aquí!
el de casa de goma **24,50€**